

Hit a homokon...

A Zöldhalmi kápolna 50 éves évfordulója alkalmából Szeleccki Imre atyával beszélgettem.

Hogyan kezdődött a kápolna története?

Csemő területén kilenc tanyasi iskola volt, oda jártunk misézni. Később rendeletet hoztak, így 47-től 58-ig nem volt lehetőség az iskolákban misézni. A borházat 58-ban szereztük meg. Két család részére úgynevezett „lelépést” kellett fizetni, hogy átadják az épületet. Akkor kezdtük kicsit rendbe hozni, mert romos állapotban volt az épület és hetek kellettek hozzá, mire nagyjából elfogadhatóvá vált.

A szocialista rendszer nem gördített akadályt az elé, hogy ott templomot, vagyis miséző helyet létesítsetek?

Ez volt az utolsó lehetőség, hogy ezt az épületet meg tudtuk venni. Nyársapáton is kezdték ugyanakkor a mozgolódást, hogy miséző helyet szerezzenek, de nem találtak alkalmas kész épületet. Ezért anyagot vettek, meg telket, de az építési engedélyt már nem kapták meg. Ott már közbeléptek. Nálunk rengeteg utánajárással sikerült elérni, hogy ezt az épületet használhattuk misézésre...

Mert erre engedély kellett?

Nyolc pecsétes engedély, nem is hétpecsétes, hanem nyolc! Petróczi atya volt akkor itt Vácra, a püspöki titkárságról, és ő jártas is volt ezekben a dolgokban, meg ismerős is az ilyen helyeken. Ő tudta kiverkedni azt, hogy megadják a misézési engedélyt. Akkor kezdtük az épületet rendbe tenni, kiüríteni, hogy a lakók elmenjenek, és azonnal beköltözni, nehogy valaki elfoglalja. Amint sikerült az engedélyt megkapni rögtön kezdtük is a misézést.

A borház rész volt, ahol fel tudtuk az oltárt állítani. Előtte már megvolt ez az oltár, a negyvenes években készült valamikor, amikor a Tarabakanonok idekerült. A zöldhalmi iskolánál még akkor voltak szentmisék, oda készítették ezt az oltárt. Egy csemői bácsi, aki nagyon ügyes asztalos volt, az tudta ezt így elkészíteni. Tanyai viszonylatban nagyon szép volt Szent Imre oltárképpel, és örültünk, hogy van. Így tudtuk a szentmisét megkezdeni, december 14-én 58-ban.

Maga az épület a végső formáját hogyan nyerte el?

Nyitott volt az első rész, de előbb be kellett foltozni a mennyezetet a lyukakat, mert be volt szakadva több helyen. Az ablakok kitorve, több helyen meg hiányoztak. Öreg, régi, rossz ablakok voltak, azokat ki is kellett cserélni a későbbiekben. Ezután lett lezárva üvegfalal a nyitott veranda és hozzávéve a kápolnához. Meg kellett szélesíteni azt a bizonyos borház ajtót, hogy be lehessen látni, hogy a kint rekedtek is rálássanak az oltárra.

Azután 64 és 65-ben a mennyezet! Az annyira ütött-kopott „borházmennyezet” volt, hogy azt el kellett takarni. Farostlemezzel mennyezetet csináltunk az egész épületbe. 15-20 centi eltérés volt a gerendák között, meg voltak hajolva, azt ki kellett nagyjából egyengetni, így alakult ki nagyjából a mai állapota.

Tartalom:

Sági Lajos: Hit a homokon...	1-3
Képes beszámoló	4-5
id. Olgay György: Időnként...	6-7
Dr. Papp Lajos szívsebész verse:	8
Dobszay Károly: Ne féljete, nem megyünk haza	9
Hervay Tamás: Ne féljete! Hív még a haza	9
Magyarország a sereghajtó	10
Nemzeti Csúcs	10
Tarczali István: Gazdaságunk	11
Ha valakinek problémája lenne	11

A Csemői Polgári Kör áldott karácsonyi ünnepeket és Boldog Új Esztendőt Kíván községünk minden lakójának!

És ki volt az, aki ezeket a képeket ráfestette?

Ezek liturgikus jelek. A karácsony jelképe (egy jászol), a pünkösdé (a galamb), a Szentlélek hét ajándéka, aztán a szentségeknek a jelképei (kereszt-ség, bérmlás, oltáriszentség...), került egy-egy ilyen kazettára. Kuthy Gábor doktor úr tervezte, a mostani fogorvos, Kuthy Imre édesapja. A 70-es éveiben járt már akkor, nagyon szíven viselte az ügyet, utánajárt, és megrajzolta ezeket a képeket. Egy egyszerű szobafestő volt az, aki felfestette a táblákra. Lelkiismeretesen végezte a munkáját, Zsámberger Józsefnek hívták. Azóta már meghalt. Télen tudta csak csinálni. Befűtöttük az egyik szobát és ott dolgoztattott, örült, hogy télen is van munkája. Először megfestette a táblákat, utána raktuk fel, közben kiegyengettük a differenciákat, hogy egyenes legyen a mennyezet. Közben villanszerelés, mert addig nem volt áram az épületben egyáltalán. Nem volt víz, jó messziről kellett hordani ásott kútból a vizet, amire szükségünk volt. Lassan, minden évben bélelgettük és így tudtunk egy kicsit haladni.

Aztán jöttek 60-as 70-es évek. Hogyan hatott ennek az időszaknak a kommunizmusa?

Hát igen. Tagosítások jöttek. Kilenc iskolában kezdtem tanítani, mikor jöttem, 2-3-ban felső tagozat is volt. Aztán jó keményen rámentek a hitoktatásra és elriogatták a szülőket a beíratásnál. Ha megtudták, hogy templomban akar esküdni a fiatal pár, nem kaptak lakást a Tsz-ben, ezzel próbálták elriasztani az embereket a kápolnától.

A templomlátogatásba is próbáltak beleavatkozni?

Néha belátogatott a párttitkár, mondta, hogy majd ő megmutatja, hogy öt év múlva már nem lesz itt nyoma sem ennek a kápolnának. Meg hát kihívtak a tanácsházához, és húzogatták a szőnyeget alattam, hogy mit kerestem én ott abban a tanyában. Talán valami összeesküvés készül és meg akarom dönteni a rendet. Ilyeneket mondtak, ha beteghez mentem, vagy próbáltam ismerkedni a községgel.

Egyébként a tanács részéről nem volt más probléma. Ezeket is, hát nyilván muszáj volt nekik csi-

nálni. Riasztgatni kellett a papot, hogy ne akarjon nagyon mászkálni a községben.

Hogyan lett Kisboldogasszony a védőszent?

Hát ez a Petróczi atyának az óhaja, akarata volt. Úgy emlékszem azt mondta, hogy az ő édesanyjának van születésnapja akkor.

Csak azért kérdeztem, mert mondtad, hogy Szent Imre oltárképpel készült el, így azt gondoltam, hogy a védőszent is ő lesz. Az még Taraba kanonok úr, ötlete volt, mert akkoriban ő járt ki misézni a zöldhalmi iskolába, ahová az az oltárkép készült.

Tehát akkor Csemőt Taraba kanonok úrtól vetted át?

A Petróczi atya tanítványa voltam a gimnáziumban, ő volt a hittanárom. Tudta, hogy a szüleim itt vannak Cegléden, Zöldhalmiban pedig nincs egy kisebb szoba, ahol meghúzhatnám magam. Akkor még nem volt használható a kápolna, ez szeptemberben volt, hogy idekerültem. Akkor hónapokig a ceglédi plébánián laktam, vagy a szüleimnél, és úgy jártam ki Csemőbe decemberig. December elején aztán sikerült kiköltözni.

Decembertől már kint laktál a kápolnában?

Igen kint kellett lakni, szigorúan kint kellett lakni. Már előbb is, még a kápolna kész se volt...

Hogy érted, hogy szigorúan?

Hát féltették az épületet. Akkoriban volt ilyen, hogy elfoglalják az üres lakásokat. Úgyhogy nagyon rám parancsolt a Petróczi atya. Ő intézte az egész kápolna ügyet, annak a megvétele, meg az engedélyeket. És hát ez szőlővidék, minden háznál vödörszámra áll a bor, nem engedhetett ide lelkipásztor-nak olyat, akiről tudja, hogy szereti az itókát. Bizott abban, hogy én nem fogok majd részegeskedni itt. Akkoriban az volt a szobád, ahol most gyóntatsz? Igen. A belső lett a hálószoba, a másik meg a konyha meg a gyóntató helyiség.

Milyen érzés volt templomban lakni?

Nagyon jó érzés volt. Egy fődél alatt Jézussal...

Furcsa lehetett, hogy kiléptél a szobád ajtaján, és ott voltál a templomban...

Az új csemői templom is ilyen kiképzésű, ott is lehet akár lakni is, mert teljes összkomfort van.

Igen, lehetne, csak hát most már ember nincs. Egyre kevesebben vagyunk papok. Itt Cegléden volt öt káplán, meg a plébános, meg a hitoktató, a gimnáziumi hittanár. Úgyhogy bőségesen volt pap, és az apadt le minden évben. Ezért be kellett jönnöm onnan.

Amikor én ideköltöztem, akkor már a csemői búcsú fogalom volt. A környéken nem is tudok másik helyet, ahol ilyen szeretetvendégséggel, beszélgetéssel lenne összekötve ez az alkalom.

Igen. Ez arra is jó volt, hogy összehozta egy kicsit a híveket, főleg a ceglédieket, mert azok is sokat jártak ide. Sokat adakoztak, segítették Csemőt, hogy tudjuk rendezni a dolgokat, hogy egy kicsit fejleszthessünk.

És mi volt a helyzet akkor, amikor szóba került a templom építése? Azt gondolták, hogy ezek után főleglegessé válik a kápolna?

Mikor odakerültem, az a rész volt a legsűrűbben lakott, az a hosszúcsemői rész. Kiszgazdák, egy-két holdas gazdák laktak ott. Azért is esett erre az épületre a választás, mert ott a központ környékén volt. Ott volt az egészségház, a bolt, ott mindig volt mozgás. Aztán a község központja végül 5 km-rel távolabb alakult ki.

Volt egy másik terv is: Alsó-Csemőben építettek egy tanácsházát, de senki sem akart odaköltözni, mert homoksivatag volt, terméketlen, rideg, kietlen rész. Azután úgy döntöttek, hogy a csemői vasút, meg a kövesút kereszteződése lesz egy központ. Volt ott a gazdaságnak néhány épülete, az volt a kezdet, aztán orvoslakást építettek, az már megvolt, mikor én odakerültem. Aztán épült a községháza és az a rész tényleg gyorsan kezdett fejlődni. Olcsón adtak

ott házhelyeket, kifarcellázták a szőlőket, és sokan örültek, hogy leadhatják a szőlőjüket, mert akkor a tagosítások már folyamatban voltak.

Ez szülte az ötletet a templomépítésre is?

Igen, ha már a hívek ott vannak, nekünk utánuk kell menni. Ott rögtön templomról volt szó, mert ez már 89 után volt, 92-ben volt az alapkövetel.

Az Önkormányzat partner volt ebben?

Feltétlenül. Mentünk ki tárgyalni, és rögtön megmutatták, hogy hol lehetne építeni. Ezt a területet mutatták, meg ahol a református templom van. Mondták, hogy lehet választani, ez a két lehetőség van. Ingyenes telket kapott az egyház. Nem is volt csak egy, aki ellenezte az akkori vezetők közül. „nem lehet az egyháznak ingyen adni a telket...”, de le-szavazták.

2000-ben volt a szentelés, nyolc év alatt épült fel. Már előbb is miséztünk ott, mert mikor még a helye

sem volt kiválasztva, akkor is már beengedtek a községházára misézni rendszeresen. A nagyteremben miséztünk. És közben kezdett épülni a templom, hogy ne vegyük sokáig igénybe a helyiséget. Ennek végzetével állt be az a szokás, hogy minden hónap második hétvégéjén Zöldhalomban misézünk, hogy ne hagyjuk el teljesen a zöldhalmiakat sem.

Zárszóként mit mondanál?

Ez alatt az ötven év alatt mindig úgy éreztem, hogy a Jóisten engem a tenyerén hordozott, és hogy nem csak a Jóistennek, hanem a híveknek is sok köszönnivalóm van. Most az ötven évre visszatekintve, mindent átérzem, és hálával gondolok azokra, akik lelkipásztori munkámban segítségemre voltak.

Mi pedig lelkipásztori munkádat köszönjük, és a következő évtizedekhez kérjük Isten áldását, kívánunk erőt és jó egészséget.

Sági Lajos

Valamennyi lapszámunk megtekinthető: www.fideszceged.hu

Molnár János köszönti az ünneplőket

A közreműködő művész Varga Szilvia

ÍGY EMLÉKEZTÜNK OKTÓBER 23-ÁN

A Polgári Kör koszorújának elhelyezése

A koszorúzás alatt Olgyay Dóra fuvolán játszott

A KARÁCSONYVÁRÓ KONCERT KÉPEI

Hagyományos karácsonyváró koncertünk dr. Pernecky János köszöntőjével vette kezdetét.

A hangverseny közreműködői Lázár Ágnes, dr. Pernecky Jánosné és Kárpáti Szabolcs voltak, a közönség hosszan tartó tapssal köszönte meg a produkciókat, és kért ráadást.

A közönségnek külön feladata is volt, szavazással kellett kiválasztaniuk a díszterem előterében kiállított rajzokból és betlehemekből a legjobban tetszőt, és ezzel a verseny győzteseit.

“A mi karácsonyunk” rajz- és betlehembkészítő verseny győztesei
G R A T U L Á L U N K

Csiló Alexandra

Svábenszky Alexandra

Olgyay Klára

Időnként okunk és jogunk van a kiborulásra

Legfőbb közjogi méltóságaink az utóbbi hetekben már szinte menetrendszerűen jártak át Szlovákiába az ottani „főméltóságokkal” tárgyalni. Látszólag semmilyen kézzelfogható eredményt nem sikerült elérniük. Vitapartnereik minden javaslatukat határozottan, szinte „felsőbbrendű eleganciával” visszautasították, úgy szólván kikérték maguknak a felesleges molesztálást.

Ez csak így megy a mai világban? Ha ehhez van kedvük egyes országok vezetőinek, minden további nélkül megengedhetik maguknak? Mi meg, – a Szlovákiában rekedt magyarok anyaországi drukkeri – csak úgy, tehetetlenül figyelhetjük az eseményeket?

Ha így van, akkor kérném az olvasókat, a decemberi, januári hosszú téli esték valamelyikén fordítsák figyelmünket pár percig Szlovákiára, erre a „csodálatosan kemény” vezetőségű, már-már „nagyhatalomként” viselkedő, saját véleményük szerint évezredes eredetű ország történetének a tanulmányozására.

Mert a szlovákok magukat a hajdani Nagy Morva Birodalom utódainak, leszármazottainak tartják. (Ugyan – a történelmi írások bizonyossága szerint – ez a „hatalmas” birodalom a jó évezred előtti, Szvatopluk fejedelmük alatti fénykorában sem lehetett sokkal nagyobb, mint a mi Dunántúlnunk fele.) Csakhogy az állam törénései ezt az állításukat nem nagyon tudják bizonyítani. Nem maradt fenn erről sem írásos, sem régiségtani emlék, lelet. (Nem is beszélve arról, hogy ezen szomszédos ország lakói csak olyan százötven év óta kezdték el magukat „szlovákoknak” nevezni.)

Valamilyen őse mindenkinek volt, és mindenkinek meg kell (kellene!) elégednie olyan ősökkel, amelyet a sors „juttatott” neki. Pár „fiatal” nemzet nem így gondolja, de hát ez az ő dolguk. A magyar Honfoglalástól kezdve, ez az egyébként békés természetű (legyen szlovák! – akkor még nem így hívták őket) hegylakó,

pásztorkodó, kevéske földjét szorgalmasan művelő, favágó,... nép viszonylag nyugodtan élt és szaporodott a saját területén. Sem a lovaikon helyenként az Atlanti Óceánig is eljutó, világlátott, harc-edzett, honfoglaló őseink, – sem az utódaik különösebben nem avatkoztak be az életmódjukba. Hogy a nyelvhasználatukban sem korlátozták őket, arra éppen a nyelvük fennmaradása a bizonyíték, hisz például a jászok, kunok ennél rövidebb idő alatt mára már teljesen elmagyarosodtak (és nem azért, mert agyba-főbe verték őket az anyanyelvük használatáért). Annakidején a hatalmas síkságon élt őseink ódzkodtak a hegyektől. Azokat csak a síkságot, az alföldeket védeni segítő természeti képződményeknek tekintették, és az általuk elfoglalt területeket a behatolni kívánóktól az éppen ott lakó népekkel együtt, ha kellett, vérük hullatásával is, (ameddig csak tudták,) megoltalmazták.

Ha jobban meggondoljuk, a török időkben a felvidéki végváraink éppen a mai Szlovákia területét védték a törökök pusztításaitól. És most ezeknek az akkor megvédett szlovákoknak az utódai szeretnék az ottrekedt magyarokat a Dunába, vagy a Dunántúlra kergetni, – mindegy, hogy hova, csak az ő területükről „takarodjanak”.

Hogyan bővítették a szlovákok az általuk lakott területeket ki jelentős nagyságú, akkor tisztán magyar lakta területekkel: Csallóközzel, Mátyus-földdel, Hegyalja egy részével,...?

Úgy, hogy a maguk szempontjából mindig is nagyon ügyesen politizáló csehek noszogatására az Első Világháború végén a győztes nagyhatalmak rajzolták ki nekik „látatlanul” Európa térképén, – elfogadva igazságnak az olyan szemeszedett hazugságaikat, mint például: a megcsonkított Magyarország területén legalább annyi szlovák marad vissza, mint amennyi magyar marad az ő (a nekik osztott!) területükön. Vagy:

az országuk keleti területén folyó Ipoly (patak!) hajózható folyó. A kívánt területeken élő magyarok valójában elmagyarosodott szlovákok... stb.

Hogyan juthattak a csehek akkora pozícióba, hogy beleszólhattak a háború utáni békediktátum megalkotásába akkor, amikor ők is az Osztrák-Magyar monarchia oldalán harcoltak éppen úgy, mint a magyarok? (Legfeljebb, – az Első Világháborúról szóló irodalom leírásai szerint –, gyakrabban és könnyebben „megszaladtak” a csaták alatt.)

Úgy, hogy a csehek és szlovákok „alternatív” (háborút ellenző) politikusai ott nyüzsögtek a győztes hatalmak fővárosaiban, vezető politikai köreikben és „segítettek” nekik Közép-Európa „etnikai viszonyainak” a rendezésében (sajnos éppen a csúnya eltorzításában).

A mi szemszögünkből nézve az is nehezen érthető, illetve értelmezhető, hogy a Második Világháború után miért csatoltak több színmagyar falut Csehszlovákiához, illetve Szlovákia területéhez. (Később ezek az „adományok” tették lehetővé a szlovákok számára a Duna egy szakaszának a maguk oldalára való áttelítését, – ezzel a magyar oldali Szigetköz élővilágának a jelentős megkárosítását.)

Nehezen érthető a szlovákok ilyen nagylelkű „megajándékozása”, hisz ők, ha úgy vesszük, még „csatlósabb” hívei voltak Hitler birodalmának, mint Magyarország, ugyanis az „első” (1938 utáni) szabadságukat éppen tőlük, mármint Hitleréktől kapták. Cserében a Birodalomnak egészen a „felszabadításukig” hívei, hű szövetségesei maradtak. (Szlovákiát nem kellett „megszállniuk” a németeknek, mint Magyarországot.) Ezek a nációk (mármint a csehek és szlovákok) még a mai napig sem képesek megérteni, megbocsátani kisebbségeiknek – köztük a magyaroknak – amiatti örömét, hogy egy történelmi szituációban visszakerülhettek az anyaország-

guk fennhatósága alá. Ezért büntetésként a Második Világháború befejeződésének zűrzavarában ezeket a „hűtlen” kisebbségeket az úgynevezett Benes-dekrétumokkal kollektíven megfosztották legfőbb emberi jogaiktól: állampolgárságuktól, vagyonuktól, tulajdonuktól. Ezek a jogszabályok azóta is léteznek, és egyáltalán nem szándékoznak azokat hatálytalanítani. A „világ” pedig ezt elnézi, rendjénvalónak találja. Így az ő esetünkben a Szlovák állam „nagyvonalúságán” múlik, hogy mikor és hogyan él a törvényei adta lehetőségeivel, mikor zavarja ki a jogaiktól megfosztott magyarokat az országából, vagy – a tüntetéseken gyakran skandált szövegük szerint – mikor hajtja bele a Dunába.

Az itt vázolt körülményekre halmozódott rá az a 2004 évi, december ötödiki magyarországi szociális népszavazási eredmény, amely szerint az anyaországi szavazók nem kívánják, hogy a parlamentben a képviselők tárgyaljanak, foglalkozzanak a határainkon kívül rekedt magyar testvéreink helyzetével, nevezetesen például a kettős állampolgárságuk kérdésével.

Ezek után csodálkozunk, hogy a „szlovák közjogi méltóságok” azt válaszolják a mi „közjogi méltóságainknak” a dunaszerdahelyi magyarveréssel kapcsolatban, az teljesen jogszerű, azaz kifogásolhatatlan intézkedés volt. És csodálhatjuk e, hogy a magyar javaslatokat helyben, kapásból elutasítják.

De azért csak járjanak át Szlovákiába a legfőbb (és nem legfőbb) közjogi méltóságaink. Nézzék meg azt is, jól működik e a szlovákok dunai vízierőműve, termel-e elegendő áramot az országuk számára. Meg ilyeneket. Kérdezzék meg, most már lassan belenyugszanak-e a szlovákok abba, hogy Pozsony (pardon! Bratislava /ejtsd: bratyzszlava) nem lesz „tengeri kikötőváros”. (Egyébként kis hazánkban, okulásul, folyamatosan felszínre kellene tartani, emlegetni kellene azon politikusok és nem politikusok nevét, akik ha-

zánkat belevitték ebbe a káros, óriási pénzeket elemészto, haszontalan létesítmény megvalósításába.)

Szlovákia létrejöttéről egyelőre ennyit. Főméltóságaink még azt tudakolhatnák meg a főméltóságpartnereiktől, a jelen világhelyzet viszonyai között mégis mit akarnak elérni ezzel a magyargyűlöletükkel. Persze, őszinte választ nem várhatnának, bizonyára a gyűlölet tényét még le is tagadnák, de azért valamit kellene válaszolniuk a nyilvánvaló tények felsorolására. Mindettől függetlenül Szlovákia egy nagyon jó adottságú, változatos felszínű, gyönyörű kis ország. Lakói, a többségi és a kisebbségi nagy százalékban kedves, barátságos népek. (A barátságatlanságok száma is kisebb lenne, ha nem heccelnék őket gyűlölködésre.) Vezetőik a saját szempontjukból általában ügyesen, jól politizálnak. Sok szempontból érdemes lenne ezzel a néppel is jó szomszédi viszonyban élni. Az első lépéseket valamelyik oldalról meg kellene tenni. De nem így, ilyen dilettáns, analfabéta módon, ahogy ehhez most az országvezetésünk hozzáfogott: átmenni, pörlekedni, javaslatokat küldeni, aztán simán zsebre tenni a szinte százszázalékosan várható elutasításokat, visszautasításokat.

Érzésem szerint a kül-, bel-, igazságügyi minisztériumoknak, illetve ezek jól fizetett apparátusának kellett volna, kellene folyamatosan figyelnie az ottani jogsértésekre, és forró nyomon, azonnal intézkednie: hivatalosan feljegyezni, határidőre magyarázatot kérni, ha az nem kielégítő, továbbvinni nemzetközi fórumokra, és egyúttal azokat a világ nyilvánosságára elé tárni. De hát ez óriási munka és legtöbbször jelentős költségeket igénylő tevékenység. Ezek elmulasztása azonban félelmetes veszélyeket rejt magában. Gondoljunk csak az utóbbi idők népi pánikjainak menetrendjére: űr-kiszemelt népcsoport elleni gyűlölet-kampány, tüntetések szervezése, az áldozatok nyílt téri elagyalgása, bebörtönzés, tömegpusztítás.

Még egy gondolat a szlovákokkal való megbékéléshez: nem csak a magyaroknak kellene „elfelejténiük” Trianont, hanem a szlovákoknak is. Bele kellene nyugodniuk: az idegenek lakta területeket az éppen ott élő népekkel együtt kapták meg. Azok a megszállásuktól kezdve hozzájuk tartozna, országuk részévé váltak. Azok életéért, jólétéért a bekebelező ország a felelős. Ezt rögzítette, írta elő a Trianoni Szerződés is.

Legyünk őszinték, a magyarokkal nem is jártak rosszul. Lojálisak, törvénytisztelők, békesszerszeretők, szeretnek és tudnak is dolgozni. Gyermeküket iskoláztatják. Portájukat rendbe tartják. Tisztességesen adóznak, nem eltartatni kívánják magukat. (Ha ismernék az őszinte véleményüket, a legnagyobb része nem is kívánna ehhez a jelenlegi Magyarországhoz tartozni.) A jogkövető magatartáshoz, természetesen, hozzátartozik az egyént és közösséget megillető jogok megkövetelése. Csak az ostoba emberek mondanak le önként az őket megillető emberi jogokról. Az meg a szívük ügye, szeretik-e azt az államot, ahol élni kényszerülnek. Ha nem bántják, hanem elfogadják, befogadják őket, vagy még ők, – de az utódaik bizonyára – egy idő elteltével az Amerika állampolgáraihoz hasonlóan, megszokják, megszeretik új hazájukat.

A szomszédainkkal való békés egymásmellett élésnek van még egy elengedhetetlen alapkövetelménye: előbb békében kell élnünk idehaza, azaz meg kell békülnünk sajátmagunkkal, a saját hozzátartozónkkal, a saját honatársainkkal. Csak ennek a birtokában tudunk majd olyan vezetőket választani, akik aztán képesek lesznek a szomszédainkkal való megbékélést megvalósítani, levelezni. Addig, amíg a honi választók nem ezen elvek alapján, hanem az emlékeik, a nosztalgiajuk, az érzelmeik, választják meg a képviselőket, addig hazánkban – sajnos – semmiféle jó irányú változás nem várható.

id. Olgyay György

Dr. Papp Lajos szívsebész verse

AZ ÉN MIATYÁNKOM

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csönget rád soha senki se,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor kiket szeretsz, nem jutsz az eszükbe.
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, reményteljesen,
S fohászkodj: **MIATYÁNK,**
KI VAGY A MENNYEKBEN!

Mikor a magányod ijesztőn rád szakad,
Mikor kérdésedre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a "rossz", - erre van Istene!
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne roppanj bele!
Nézz fel a magasba, és hittel rebedj:
Uram! **SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED!**

Mikor mindenfelől forrong a "nagyvilág",
Mikor elnyomásban szenved az igazság,
Mikor szabadul a Pokol a Földre,
Népek homlokára Káin bélyege van sütvé,
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba, - hol örök fény ragyog,
S kérd: Uram! **JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!**

Mikor beléd sajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod a hasznát,
Mikor magad kínlódsz, láztól gyötörve,
Hisz bajban nincs barát, ki veled törődne!
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba, - hajtsd meg homlokod,
S mondd: Uram! **LEGYEN MEG A TE AKARATOD!**

Mikor a "kisember" fillérekben számol,
Mikor a drágaság az idegekben táncol,
Mikor a "gazdag" milliót költ: hogy "éljen",
S millió szegény a "nincstől" hal éhen,
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne roskadj bele!
Nézz fel a magasba, - tedd össze két kezed,
S kérd: Uram! **ADD MEG**
A NAPI KENYERÜNKET!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
Mikor hited gyöngül, - sőt - ellene támadsz,
Mikor: hogy imádkozz, nincs kedved, sem erőd,
Minden lázad benned, hogy - tagadd meg "ŐT",
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne egyezz bele!
Nézz fel a magasba, s hívd Istenedet!
Uram! Segíts! **S BOCSÁSD MEG VÉTKELMET!**

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Mikor verítékgig hajsoltad magad,
Később rádöbentél, hogy csak kihasználtak...!

Ó "lélek", ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
Uram! **MEGBOCSÁTOK AZ ELLENEM**
VÉTKEZŐKNEK!

Mikor a "nagyhatalmak" a BÉKÉT TÁRGYALJÁK,
MIKOR A BÉKE SEHOL! csak egymást gyilkolják,
Mikor népeket a vesztükbe hajtják,
S kérded: miért tűröd ezt ISTENEM MI ATYÁNK?!
Ó "lélek", ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, s könyörögve szólj!
Lelkünket kikérte a "rossz", támad, s tombol!
URAM! **MENTS MEG A KÍSÉRTÉSTŐL!**
MENTS MEG A GONOSZTÓL!
AMEN

UTÓHANG:
S akkor megszólal a MESTER, keményen -
szelíden,
Távozz Sátán - szűnj vihar!
BÉKE, s CSEND legyen!

Miért féltek kicsinyhitűek?

BÍZZATOK !
Hisz' én megigértém Nektek!
Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek!
Hűséges kis nyájam, ÉN PÁSZTOROTOK vagyok,
S a végső időnkig - VELETEK MARADOK!

A betlehemkészítő verseny

győztes alkotása.

A figurákat sógyurmából
Olgyay Klárka
készítette.

Dobszay Károly

NE FÉLJETEK, NEM MEGYÜNK HAZA!
(A nemmel szavazók és távolmaradók táborához)

Ne féljeteK, nem megyünk haza!
Minket már rég nem hív a haza,
Mely álmaink bölcsője, sírja volt,
Ma rákos fekély, rothadó sárga folt!
Ne féljeteK, nem megyünk haza!

Ne féljeteK, nem megyünk haza,
Ott a házaknak nincs ablaka,
Mely múltba néz, s jövőbe lát,
Nincs, ki megfújná a trombitát,
Ne féljeteK, nem megyünk haza!

Ne féljeteK, nem megyünk haza!
Az már oly régen a magasság temploma,
És ti is csak szolga, rab vagytok ott,
Bár zsebetekben útleveél ragyog!
Ne féljeteK, nem megyünk haza!

Ne féljeteK, nem megyünk haza!
Írigység népe, te céda, te buta,
A mi kincsünk nem lopott kacat!!
Lelkünkben hordjuk: hit és akarat!
Ne féljeteK, nem megyünk haza!

Ne féljeteK, nem megyünk haza
Hazugság népe, te gyáva ostoba
Ahol mi élünk, az mindig magyar marad!
Koromsötétben virrasztó tüzek
Ne féljeteK, nem megyünk haza!

Ne féljeteK, nem megyünk haza,
Vagyunk és maradunk, mint kivert kutya
Sorsunk már régen me, sorsotok,
Árulók! Latrok! Új gazdagok!
Ne féljeteK, nem megyünk haza!

Ne féljeteK, nem megyünk haza
Hok testvér testvérnek farkasa!
Ki hajnalig háromszor ,egtagad,
Légy átkozott, légy gazdagabb!

Ne féljeteK! Többé nem megyünk haza!

Dortmund 2004. dec.5

Hervay Tamás

NE FÉLJETEK! HÍV MÉG A HAZA!

Dobszay Károly Ne féljeteK! Nem megyünk haza! című versére válaszvers

Ne féljeteK! Hív még a Haza!
Igen, az Égihonból szól szava
Még nem jön, de már szól Csaba:
Ne féljeteK! Hív még a Haza!

Ne féljeteK! Hív még a Haza!
Van egyre több kinek már nincs szava
Csak szíve nyílik, ott a dárda nyoma.
Ne féljeteK! Hív még a Haza!

Ne féljeteK! Hív még a Haza!
Titeket ide, minket oda!
Egy lesz még a Kárpát-haza!
Ne féljeteK! Hív még a Haza!

Ne féljeteK! Hív még a Haza!
Künn a jéghideg télnek hava
Benn zeng a Kerecsen dala!
Ne féljeteK! Hív még a Haza!

Ne féljeteK! Hív még a Haza!
Bár gyűlölet van szerte és szana,
Benn nő a szeretet mag'a
Ne féljeteK! Hív még a Haza!

HIRDESSEN
A CSEMŐI POLGÁRI KÖR
HÍRLEVELÉBEN

Hirdetésfelvétel:
Turbucz Istvánné,
Csemő, Szent István út 14.
Telefon: (53) 392-093

Magyarország a sereghajtó az új EU-tagállamok listáján

Magyarország a legrosszabbul teljesítő állam az újonnan csatlakozott uniós tagok közül – ez a fő megállapítása a Magyar Tudományos Akadémia Világgazdasági Kutatóintézete által készített 2008-as monitoringjelentésnek.

Magyarország gazdasági, társadalmi, versenyképességi és integrációs téren is a leggyengébben teljesítő tagállam az EU 15-ök közül – állapítja meg a Magyar Tudományos Akadémia Világgazdasági Kutatóintézete a most elkészült negyedik monitoring jelentésében.

A kelet-közép-európai térség országaiban mind a GDP mind a bruttó beruházások dinamikusabban nőttek mint a régi tagok esetén, ám az EU 15-ök közül – nem vizsgálva Málta és Ciprus helyzetét – Magyarország teljesít a legrosszabbul.

Csehország kereskedelmi mérlege évek óta szufficitese, a visegrádi négyeknek és Szlovéniának egyensúly közeli állapotban van, a többi ország esetében azonban a GDP 20-25 százalékára rúg a kereskedelmi mérleg hiánya.

A felzárkózás és az életszínvonal javulása terén Szlovénia és Csehország áll a lista élén, Magyarországon stagnálnak ezek a mutatók, míg az egy főre jutó GDP tekintetében a legelmaradottabbnak Románia és Bulgária számít. A foglalkoztatottsági ráta az újonnan csatlakozottak közül három országban nem éri el a 60 százalékot: Lengyelországban, Romániában és Magyarországon, hazánkban ráadásul stagnálnak a mutatók.

A munkanélküliség a csatlakozás óta mindenhol csökkent, kivéve Magyarországon, itt az elmúlt évben 6-ról 7,5 százalékra nőtt a ráta. Az öt maastrichti konvergenciakritérium közül mindet csak egyetlen állam, Szlovákia teljesíti, négyet teljesít Lengyelország, Csehország, Bulgária valamint a balti államok, míg Magyarország egyetlen egy kritériumnak sem felel meg.

Jogharmonizáció tekintetében hazánk a középmezőnyben helyezkedik el – ahogyan a versenyképességi mutatók, például az innovációs index, a termelékenység vagy az egységnyi munkaerő változás terén is. Az uniós támogatások lehívása hazánkban közel 80 százalékos, hasonlóan Szlovéniához vagy Észtországhoz.

Vida Krisztina, a Világgazdasági Kutatóintézet tudományos főmunkatársa szerint a legsikeresebb tagállamnak Szlovénia, Szlovákia és Csehország mondható, míg a legsikertelenebbnek Magyarország.

A szakértő szerint kérdés, hogy a jelenlegi gazdasági recesszió hatására a korábban a térségből elszárgott munkaerő visszatér-e, valamint hogy a magyar államháztartási hiány csökkentésének gyors üteme fenntartható marad-e.

Forrás: www.inforadio.hu

Nemzeti Csúcs

Orbán Viktor beszédének részlete

(...) Abban persze a Fidesz – Magyar Polgári Szövetség minden vezetője egyetért, hogy összefogásra van szükség. A kérdés csak az, hogy mi ellen kell összefognunk.

Kedves Barátaim!

Összefognunk a kormány által tervezett megszorító csomag ellen kell. Rá kell venni a Parlamentet, a parlamenti képviselőinket meg kell győzni afelől, hogy utasítsák el ezt a készülődőfélben lévő csomagot, és helyette lépünk egy másik útra. Helyette lépünk a növekedés útjára, hirdessünk meg közösen egy növekedési programot. Ennek középpontjában kétségkívül az adócsökkentés áll majd, de azt is világosan meg kell mondanunk Magyarországot polgárainak, hogy az adócsökkentés önmagában nem elegendő. Vele együtt más dolgoknak is meg kell történniük. Minek is? Először is politikai változásnak.

Kedves Szocialista Barátaink!

Lássák be végre, hogy Önök évente 400 milliárd forintjába kerülnek Magyarországnak. Önök minden egyes, két gyermeket nevelő magyar családnak évente 160 ezer forintjába kerülnek azért, mert eljátszották a hitelüket, vele együtt Magyarország hitelét, és ezért nekünk ennyivel magasabb kamat mellett adnak csak kölcsönöket, hogy finanszírozzuk a magyar gazdaságot. (...)

DEMAND

Kereskedelmi és Szolgáltató Bt.

2713 Csemő, Bem u. 8.

Tel./fax: (53) 392-349

mobil: 06-20-2044-485, 06-20-464-0067

e-mail: tarczali3@t-online.hu

Cégünk szakképzett, tapasztalt munkatársaival áll egyéni vállalkozók, Bt-k, Kft-k rendelkezésére

az alábbi szolgáltatásokkal:

- könyvelés
- mérlegkészítés
- adóbevallás elkészítése
- Tb-ügyintézés
- bérelszámolás
- cégalapítás
- faxolás
- fénymásolás

Munkánkat szakszerűen, sikeres adóhivatali vizsgálatokkal és teljes vagyoni felelősséggel végezzük.

Gazdaságunk

Magyarország egyedüli EU-s tagországgént a Nemzetközi Valutaalap hitelére szorult ahhoz, hogy elkerülje az államcsődöt. Az államcsőd azt jelentette volna, hogy az állam nem tudja tovább fizetni adósságait, ezért át kell ütemezni azokat, vagy fizetési haladékokat kell adni, esetleg egy részét le kell írni, hogy a többi összeg fizethető legyen. Ez azt jelenti, hogy az államcsőd elsősorban a hitelező bankokat sújtotta volna. Így a Valutaalap valójában nem a magyar gazdaságot, hanem a hitelező bankokat menti meg a készenléti hitellel. A megítélt 25,1 milliárd dollár tízszerese annak a kvótának, amely hazánknak járna.

A nagy bajban lévő gazdaságunk aránytalanul nagy árat fizet ezért a hitelért.

Akkor is fizetnünk kell érte, ha nem is vesszük igénybe. Ezt készenléti díjnak nevezik, havi több, mint egymilliárd forint a költsége. Magyarán ezt akkor is fizetnünk kell, ha egy fillért sem látunk a pénzből. Másrészt a mai kamatokat figyelembe véve igen nagy kamatot kell majd fizetnünk. A készenléti díj és a nagy kamat együtt akár uzsorakamatnak is tekinthető. És akkor még csak a hitel anyagi terheiről beszéltünk. A hitelnek azonban egyéb feltételei is vannak, amelyek lényege a legszigorúbb gazdasági megszorítások bevezetése. A kormány már bevallotta, hogy befagyasztják 2009-ben a béreket, a nyugdíjakat és a családi pótlékot.

Vagyis a válság következményeit azokkal fizettetik meg, akiknek semmi közük a válság kialakulásához. Kérdés, hogy ha a gazdasági megszorítások tönkreteszik a gazdaságot, miből tudjuk visszafizetni az adósságot. A még megmaradt állami vagyonnal,

állami cégekkel, vízkészlettel és a termőfölddel kell megváltanunk magunkat.

Az előzőekben ismertetett tények alapján, mint ahogy az várható volt, az SZDSZ és az MDF támogatásával sikerült az MSZP-nek áterőltetni azt a költségvetést, amely most már mindenki számára nyilvánvalóvá kell, hogy tegye: az MSZP-kormány szociálisan érzéketlen, neoliberális, és nem baloldali kormány. Ez a költségvetés a gyengéket, szegényeket sújtja, és az erőseket, gazdagokat támogatja. Úgy tűnik szándékosan azoktól vesznek el, akik nem tudják megvédeni magukat. A gazdagok, a nagy cégek pedig védettséget élveznek, hiszen csak az lenne indokolt és elfogadható, hogy olyankor, amikor a normálistól eltérő helyzet, válság van, akkor először is azok, akik többet tehettek volna a válság elkerüléséért, illetve hatásainak csökkentéséért, nagyobb részt vállaljanak a válság miatti többletköltségek előteremtéséből. És azok is, akik eddig élvezték a gazdasági növekedés előnyeit, és így jelentős profitokat tettek zsebre, most vállaljanak nagyobb szerepet a problémák megoldásából is. Miért azokra hárítja szinte teljes egészében a kormány a válság minden hatását, akik eddig is átlag alatti szinten éltek, illetve akiknek sem a válság kitörésére, sem kezelésére semmilyen ráhatásuk nincsen és nem is volt.

Így az ország gazdaságát nem lehet rendbe hozni, lehet viszont a korrupciót, a cinizmust tovább terjeszteni, továbbá a szegények és a gazdagok közötti távolságot és ezzel együtt a társadalmi feszültséget növelni.

Tarczali István

Ha valakinek problémája lenne

a jelenlegi pénzügyi válság megértésével, a következő sorok segíthetnek

1. Valamikor régen, egy indiai kis faluban egy ember bejelentette a falusiaknak, hogy majmokat vásárol fel, darabját 10\$-ért.
2. A falusiak tudták, hogy a környéken sok a majom, elmentek hát az erdőbe összefogdosni őket.
3. Az emberünk majmok ezreit vásárolta fel, mind egyikért kifizette a beígért 10\$-t. Ahogy a majmok fogyni kezdtek az erdőben, a falusiak abbahagyták az összefogdosásukat. Erre az ember bejelentette, hogy 20\$-t ad egy majomért. A falusiak fellelkesültek és újra elmentek majmokat fogni.
4. A majmok csakhamar még jobban megfogyatkoztak, a falusiak hazatértek. Az ember 25\$-ra emelte az átvételi árat, de már így is nagyon nehéz volt majmot fogni.
5. Erre a férfi közölte, hogy 50\$-t ad egy majomért, de sürgősen el kell utaznia egy kis időre, addig egy helyettese fogja őt képviselni, aki a nevében átveszi a majmokat.
6. Amikor elutazott, a helyettese azt mondta a falusiaknak: "Nézzétek ezt a sok majmot a ketrecekben, amit a főnököm vett tőletek. Eladom nektek darabját 35\$-ért, és amikor az emberünk visszatér, eladhatjátok neki 50\$-ért."
7. A falusiak összeszedték minden megtakarított pénzüket, és megvették az összes majmot.
8. Ezután a falusiak soha többet nem látták sem az embert, sem a képviselőjét, csak a rengeteg majom mászkált megint a környéken, úgy, mint azelőtt. Isten hozott a Wall Street-en...

Jótekonysági hangverseny

A Csemői Polgári Kör jótekonysági koncertre hívja
községünk valamennyi polgárát
2009. január 17-én szombaton, 18 órára.

A hangverseny bevételével
a súlyos betegséggel küzdő
Nagy Ferike
családját kívánjuk támogatni.

A hangverseny fővédnöke:

Bartha Alajosné
polgármester asszony

A hangverseny kezdeményezője és védnöke:
Dr. Lakatosné Bakonyi Magdolna Katalin

A hangversenyre támogató- és belépőjegyek
500 Ft-os áron kaphatók.

A hangverseny helyszíne az érdeklődők számának megfelelően a Polgármesteri Hivatal, vagy az Iskola tornaterme lesz. Ha részt kíván venni a hangversenyen, a jegyvásárláskor belépőjegyet kérjen!

A hangversenyen fellépnek: az Olgyay-hangok családi zenekar tagjai,
dr. Perneczky Jánosné,
Lázár Ágnes

Segíthetünk!

Különös érték az egészség, amelyet gyakran csak akkor értékelünk, amikor már nincs vagy elveszni látszik. Nagy adomány a sorstól, ha valaki egészségesnek tudhatja magát, de még inkább az, ha egészségesek a gyermekei.

Nagy Ferike zöldhalmi fiúcska egészségét súlyos kór támadta meg, amely miatt speciális ellátásra, kezelésre szorul. A megnövekedett anyagi terheket édesanyja egyedül viseli, és mára elfogyott minden tartalék.

Segítsünk rajtuk, mert szükségük van a segítségre!

Egy közösség erejét igazán az mutatja meg, hogy képes-e felülemelkedni a mindennapok terhein és közönyén, észre veszi-e azt, hogy vannak köztünk olyanok, akinek még akkor is adni kell, ha a többiek sem bővelkednek.

Január 17-én, szombaton este 6 órára a család támogatására jótekonysági hangversenyt rendezünk, amelyre több helyen is lehet majd jegyet vásárolni 500 Ft-os értékben.

Azok számára, akik a hangversenyre eljönni nem tudnak támogatói jegyet kínálunk ugyancsak 500 forintért.

A jegyeket megvásárolhatják majd a Polgármesteri Hivatalban, a COOP-ABC-ben, és dr. Lakatosné Katikánál a zöldhalmi rendelés ideje alatt.

Minden jó szándékú csemői magánszemély és vállalkozás segítségét várjuk és előre is köszönjük.

Csemői Polgári Kör